Drugi rozdział Księgi Joela

Cztery fale

> „Co zostało po **gąsienicach**, pojadła **szarańcza**, a co zostało po szarańczy, pojadł **chrząszcz**, a co zostało po chrząszczu, pojadł **czerw**” — Joel 1:4.

Innym prorokiem współczesnym Izajaszowi i Micheaszowi był Joel. Również żył w czasie, kiedy imperium asyryjskie pustoszyło Judę i niepokoiło Izrael. Proroctwo Joela także mówi o perspektywie wybawienia Izraela od Sennacheryba – wybawienia, w którym Izrael nie będzie walczył, lecz ujrzy zbawienie pochodzące od Jahwe. Jest to obraz na ostateczne wyzwolenie, podczas którego Izrael będzie ocalony przez Boga, a nie dzięki ich własnym militariom.

Pierwszy rozdział Księgi Joela stanowi wstęp, opisujący następujące po sobie kolejno cztery etapy szarańczy, z których każdy jest niszczący. Imperium asyryjskie nękało Izrael za sprawą czterech kolejno panujących królów. Byli nimi: (1) Tiglat Pileser, (2) Salmanasar, (3) Sargon i (4) Sennacheryb. O czwartym doświadczeniu traktuje przekaz Izajasza, według którego Bóg w cudowny sposób wybawił Jerozolimę. Zostało to omówione w poprzednim artykule.

W każdym przypadku konflikty te zostały zainicjowane przez Asyrię przeciwko Izraelowi. Podobnie, są cztery konflikty, które mają być zapoczątkowane przeciwko Izraelowi na przestrzeni czasu od uzyskania przez niego niepodległości w 1948 roku do ich wybawienia w chwili rozpoczęcia Królestwa. W 1948 roku narody arabskie najechały na Izrael, mając nadzieję na zniszczenie tego raczkującego narodu. Bóg jednak zachował go w tej próbie. W roku 1967 Bóg zapewnił Izraelowi niezwykłe zwycięstwo podczas wojny sześciodniowej, kiedy pokonali Egipt, Syrię, Jordanię i Irak. W roku 1973 Izrael został zaatakowany przez Egipt od południa i Syrię od północy, co stanowiło dla Izraela zaskoczenie. Izrael wtedy prawie przegrał, jednak Bóg go ocalił [1, 2].

Te trzy wojny przeciwko Izraelowi dzieliło 19 i 6 lat. Choć od tego czasu wybuchały inne konflikty, żadna wojna porównywalna z tymi trzema nie zagroziła istnieniu Izraela przez ostatnie 49 lat. Zbliża się jednakże jeden dodatkowy konflikt, na który wskazuje proroctwo Ezechiela 38:1-9. Jeśli to ostatnie zagrożenie jest następnym, które ma nastąpić, to będą cztery takie wybawienia Izraela przez Boga.

Te cztery wydarzenia wydają się równoległe do czterech fal asyryjskiej „szarańczy” omawianych przez Joela. Ostatnia z nich, kampania Sennacheryba, jak zasugerowano w poprzednim artykule, przedstawia ostateczne wybawienie, które zapoczątkuje Królestwo. Wydaje się, że o tym wybawieniu od Sennacheryba jest mowa w drugim rozdziale proroctwa Joela. Opis w wersetach od 1 do 11 jest zatrważający. Tak, jak w czasach proroka Bóg odsunął najeźdźcę, tak we współczesnym wypełnieniu Bóg jednak odpędzi atakujące siły po tym, jak Izrael upadnie przed Nim w żarliwej modlitwie.

Zapis Księgi Joela 2:12-14 przedstawia tego ducha skruszonego błagania jako radę od Jahwe przekazaną przez proroka Joela. „A przetoż jeszcze i teraz mówi Pan: Nawróćcie się do mnie samego całem sercem swojem, i w poście i w płaczu i w kwileniu. Rozedrzyjcie serce wasze a nie szaty wasze, i nawróćcie się do Pana, Boga waszego; boć on jest łaskawy i miłosierny, nierychły ku gniewu, a hojny w miłosierdziu, i żałujący złego. Któż wie, nie obrócili się, a nie będzieli mu żal, i nie zostawili po sobie błogosławieństwa na śniedną i mokrą ofiarę Panu, Bogu waszemu”.

Izrael pokornie odpowiada na tę dobrą radę. Lud się zebrał, ogłoszono post, przywódcy płakali „między przysionkiem, a ołtarzem” i błagali: „Przepuść, Panie! ludowi twemu” (Joel 2:15-17). „I zapali się Pan miłością ku ziemi swojej, a zmiłuje się nad ludem swoim. […] Bo północne wojsko oddalę od was […] Pan wielkie rzeczy uczyni” – Joel 2:18-21. W tym zapisie również nie ma wzmianki o tym, że Izrael zapewnił sobie zwycięstwo przez wysłanie sił bojowych przeciwko wrogowi. Wybawianie przypisane jest wyłącznie Bogu. „Bo północne wojsko oddalę od was, a zapędzę je do ziemi suchej i spustoszonej […]. Nie bój się, ziemio! wesel się, a raduj się; bo Pan wielkie rzeczy uczyni” – Joel 2:20-21. Wersety od 22 opisują błogosławieństwo bogactwa urodzaju dla Izraela. Werset 28 i następne obiecują wylanie na nich wszystkich ducha Bożego – na „synów waszych i córki wasze […] starców […] młodzieńców […] sługi i służebnice […] Wszakże stanie się, że ktobykolwiek wzywał imienia Pańskiego, wybawiony będzie; bo na górze Syon i w Jeruzalemie będzie wybawienie, jako rzekł Pan”.

Duch Boży wylany na wszelkie ciało

Po opisie wyzwolenia Izraela pojawia się dobrze znany fragment o tym, że duch Boży jest hojnie wylewany „na wszelkie ciało” (Joel 2:28). Tekst ten jest cytowany w Dziejach Apostolskich 2:17 jako zdarzenie, które miało miejsce w Dniu Pięćdziesiątnicy, na początku Wieku Ewangelii. W tamtym przypadku określenie „na

wszelkie ciało” oznacza, że wylanie ducha Bożego nie dotyczyło jedynie wierzących pochodzących z Żydów, lecz we właściwym czasie zostało rozszerzone również na wierzących z pogan.

Większe wypełnienie tego proroctwa dotyczy Tysiącletniego Królestwa, kiedy nie tylko Izraelici i poganie będą uwzględnieni, lecz dobrodziejstwo Bożego Ducha obejmie wszystkich ludzi z każdej grupy. Błogosławieństwo Wieku Ewangelii powołało ze świata wybraną klasę, która ma służyć, błogosławiąc światu w Królestwie. W Wieku Tysiąclecia będzie ono jednak powszechne.

Joel 3

Trzeci rozdział proroctwa Joela zawiera inne proroctwo, które bardziej wyraźnie skupia się na dokonaniu się w ostatnim dniu wybawienia Izraela przez Boga. Zapis Księgi Joela 3:1 mówi: „Bo oto w one dni i w on czas, gdy nawrócę pojmany lud Judzki i Jeruzalemski” (to znaczy: „Przywrócę ich z niewoli”). Dotyczy to okresu po niewoli babilońskiej, ponieważ do czasu Nabuchodonozora Juda i Jeruzalem nie znajdowały się w niewoli.

Możliwe, że w pewnym stopniu Boże wybawienie Izraela miało miejsce w czasach Machabeuszy. Miało to miejsce po powrocie Izraela z Babilonu. Werset 20 mówi jednak: „Ale Juda na wieki trwać będzie, a Jeruzalem od narodu do narodu”. To nie mogło znaleźć wypełnienia przed obecnym ponownym zgromadzeniem Izraela przy zamknięciu trwającego Wieku Ewangelii.

W proroctwie Joela 3:2 czytamy: „Zgromadzę też wszystkie narody, i sprowadzę je na dolinę Jozafat, i będę się tam z nimi sądził o lud swój, i o dziedzictwo swoje Izraelskie, które rozproszyli między pogan, i ziemię moję rozdzielili”. Wzmianka o dolinie Jozafata przywodzi na myśl wybawienie Izraela za dni Jozafata, omówione w poprzednim artykule, które samo w sobie jest symbolem ostatecznego wybawienia Izraela przez Boga, prowadzącego nas do Królestwa.

Zapis z rozdziału 3:3-8 nakreśla trudności, jakie znosił Izrael – najpierw od czasów Joela, a zdaje się, że wskazują one także na długą diasporę podczas Wieku Ewangelii. Wersety 9 i następne opisują ostateczny konflikt narodów przeciwko Izraelowi. Wersety 9 oraz 10 są zaadresowane do narodów pogańskich sprzeciwiających się Izraelowi: „Obwołajcie to między narodami, ogłoście wojnę, pobudźcie mocarzów, niech przyciągną a dadzą się nająć wszyscy mężowie waleczni. Przekujcie lemiesze wasze na miecze, a kosy wasze na oszczepy”.

Prorok Joel, który żył w czasach Izajasza i był młodszy od niego, znał proroctwo Izajasza 2:4 przepowiadające koniec wojny – „I będzie sądził między narodami, a będzie karał wiele ludzi. I przekują miecze swe na lemiesze, a włócznie swe na sierpy; nie podniesie naród przeciw narodowi miecza, ani się będą ćwiczyć do bitwy”. Joel odwraca słowa, kiedy mówi o tym ostatnim ataku na Izrael.

Wersety 11 oraz 12 wskazują, że to zgromadzenie narodów przeciwko Izraelowi będzie dla Boga okazją do „sądu wszystkich narodów okolicznych”. Werset 13 określa ten sąd terminami, które pojawiają się również w Księdze Objawienia 14:18-20 i 19:13-15. Jest tam napisane o prasie do wina, co symbolizuje sądy zamykające Żniwo Wieku Ewangelii [3].

W odpowiedzi na atak na Izrael „Pan z Syonu zaryczy, a z Jeruzalemu wyda głos swój, tak, że zadrżą niebiosa i ziemia; ale Pan jest ucieczką ludu swego i siłą synów Izraelskich”. Wskazuje to, że Bóg wybawi Izraela – a nie Izrael sam będzie zwycięsko walczył o triumf.

Będzie to ostateczne wybawienie. „A tak Jeruzalem będzie święte, a obcy nie przejdą więcej przez nie” – Joel 3:17. Wtedy zaczną płynąć błogosławieństwa Królestwa Chrystusowego. „I stanie się dnia onego, że góry kropić będą moszczem a pagórki opływać mlekiem […], a z domu Pańskiego wynijdzie źródło […]” błogosławieństwa dla wszystkich (Joel 3:18).

[1] Ówczesna premier Izraela, Golda Meir, zrezygnowała po tym konflikcie ze swojego urzędu, dając zdumiewający przykład moralnej uczciwości – oceniając, że braki w jej przywództwie nieomal doprowadziły naród do klęski.

[2] Jeden z redaktorów zauważa, że miała miejsce również kampania synajska z 1956 roku, kiedy Izrael, wpierany przez Anglię i Francję, najechał Synaj, po tym, jak Gamal AbdelNasser znacjonalizował Kanał Sueski. Nie był to jednak najazd wrogich sił na Izrael.

[3] 14 rozdział Księgi Objawiania to rozdział rozpoczynający opis Żniwa. Kończy się on przedstawieniem tłoczenia prasy. Dzieło Żniwa i sąd są następnie szczegółowo opisane w rozdziałach 15-19.Rozdział 19 mówi w wersecie 7 o małżeństwie Chrystusa z Kościołem, co pokazuje, że Kościół jest kompletny – po czym w wersetach 11 i kolejnych czytamy o tłoczeniu prasy, co wskazuje, że jest to wydarzenie następujące po skompletowaniu Kościoła.